

„MI UGYANIS SOKAN EGY KENYÉR, EGY TEST VAGYUNK...”

Mottó: „Mindenki szemében gyűlöletesek lesztek a nevemért.
Aki azonban mindvégig kitart, az üdvözl.” (Máté 10, 22)

Majd kétezer éve történt, hogy ketten mentek az Emmauszba vezető úton, amikor harmadiknak csatlakozott hozzájuk Valaki. Beszélgettek a Jeruzsálemben történelekről, s a faluba érve, napszállta közeledvén asztalhoz ültek. „Amikor asztalhoz ültek, kezébe vette a kenyeret, megáldotta, megtörte s oda nyújtotta nekik. Ekkor megnyílt a szemük s felismerték. De eltűnt a szemük elől.” (Lukács 24, 30-31). Később is a keresztség és az Eucharisztia tartotta, s tartja össze mindmáig – s a jövőben is – a keresztény közösséget. Hiszen a kereszténység nem magános elmélyülési gyakorlat, még a remete sem magányos. Az Úr is azt mondta, hogy ha (legalább) ketten-hárman összegyűlünk, akkor velünk lesz a világ végéig (Máté 28, 20). Nem átvitt értelemben, hanem valóságosan. E valóságos velünk lét és egyben együttes, közösségi megmaradásunk alapja és lényege az Eucharisztia: „Az áldás kelyhe, amelyet megáldunk, nemde a Krisztus vérében való részesülés? S a kenyér, amelyet megtörünk, nemde a Krisztus testében való részesedés? Mi ugyan is sokan egy kenyér, egy test vagyunk, mivel mindnyájan egy kenyérből részesülünk.” (I Kor. 10, 16-17). Így vagyunk keresztény közösség, amelyik szükségképpen a szeretetre épül, így tudjuk erősíteni egymást a kitartásra, így jöhet szóba egyáltalán, hogy szolgálhatunk Neki és rászoruló, nyomorogó vagy tévelygő felebarátainknak a mindennapoktól a katasztrófákig és a harcterekig.

Ma különösen nagy szükség van az egységre és a kitartásra. Mert általános támadás indult a keresztények, különösen is a Katolikus Egyház ellen, globálisan. A szimbólumaink ellen, mert (állítólag) „másokat” sértenek, különösen is a kereszt és a harang szava, a papjaink ellen, azért, mert a bűnt nem fogadjuk el, nem tekintjük sem normális viselkedésnek, sem követendő, dicséretes magatartásnak, amire büszke lehet bárki is, mert a Szentháromság Egy Istenen kívül nem ismerünk el semmiféle más istent. Ráadásul hitünket,

nézeteinket nyilvánosan is képviseli egyenként is és intézményesen az Egyház is. Hiszen tényleg nem fogadjuk el a bűnt. Azonban ma már éppen azt követelik tőlünk, hogy ne csak fogadjuk el a bűnt, tűnjük el a bűnt, hanem életünket, normáinkat, a Tanítást is a bűn elfogadásához igazítsuk, fogadjuk el az értékek relativizálását és magunk is éljünk alapvetően úgy, ahogyan azt az általunk bűnös úton járók, a tévelygők teszik. Legfőképpen pedig vonuljunk vissza a magánszféránkba, ott gondolhatjuk magunkat akár kereszténynek is, de az Örömhírt, a Hitet nyilvánosan ne hirdessük.

Azonban az Úr mást tanított: „Ezután így folytatja: Vajon azért gyújtanak lámpát, hogy a véka vagy az ágy alá rejtse? Nem azért, hogy a lámpatartóra tegyék?” (Márk 4, 21-22). Azt mondta, hogy a háztetőkről is kiáltjuk világáig az Evangéliumot. Így bizony nem felelünk meg a ma világa és evilág ura elvárásainak, s ez így van jól. Jelezte is az Úr, s a kétezer év alatt így is volt, s van ma is, hogy: „Szorongattatásban lesz részetek, megölnek benneteket s a nevemért minden nemzet gyűlölni fog titeket. Sokan eltávoznak hitüktől, elárulják és gyűlölik majd egymást. Számos hamis próféta fölép, és sokakat tévedésbe ejtenek. A gonoszság elhatalmasodásával sokakban kihül a szeretet, de aki mindvégig kitart, az üdvözl.” (Máté 24, 9-13).

Kérem ezért a Cruciferi minden lovagját és jelöltjét, de az ezt olvasó ispotályos testvéreket is mind, s a „kenyértörésben” egységes Egyház tagjait, harcoljanak a megindult támadás, az agresszív szellemi-társadalmi diktatúra, a bűn ellen, még ha hátránnyal jár is. Mert mindvégig ki kell tartanunk az Igazság mellett, amint azt kétezer éven át minden valóban keresztény, és ezer éven át minden valóban keresztény magyar elődünk tette. „Szeressétek az embert, de a bűnt gyűlöljétek.” (Szent Ágoston)

LECTORI SALUTEM

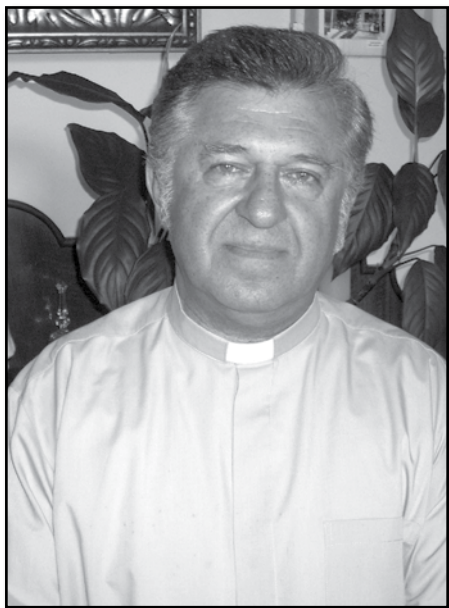
CHRISTUS VINCIT!

Az igazságról nem beszélni kell, hanem igaz módon kell élni. Nemrég hallottam ezt a kijelentést. Sokat gondolkodtam a tartalmán. Nagy szavak, súlyuk van, nem vehető félvállról az üzenet. Azonban a szó, az írás önmagában semmit sem ér, ha nem talál befogadóra, ha nem talál címzettre. Olyan emberre, aki meg tudja fogadni, át tudja érezni, be tudja építeni az életébe, s teszi ezt azon oknál fogva, hogy képes éretten, felelősségteljesen gondolkodni. Lehet beszélni a szeretetről, az igazságról, a becsületről, a tisztességről, az erényekről, de mindez hazugság, (ön)ámítás marad, amíg a megnyilatkozó nem lesz valóban igaz. Hiteles. Akinek lehet adni a szavára. Valódi hitelességünket csakis az Isten láthatja, embertársaink sohasem. A keresztény embert hite és lelkiismerete igazolja, tartja életben. A Teremtőbe, önmagába és embertársába vetett hit, amely akkor nyer értelmet, ha nem túlbuzgó, nem követelőző. A lelkiismeret pedig, a helyes úton – az Úrhoz és egymáshoz – vezető úton tart, ha megfogadjuk, ha hallgatunk rá. Magasztaljuk Istent mert jószágos hozzánk, mert örökké szeret minket. E felismerés gyújt tüzet szívünkben nap mint nap. Am az Isten szeretetéhez is kell az ember, aki őszintén hisz, aki él és alkotni akar, aki nem rombolni és gyilkolni, hanem szeretni született a világra. Aki segít jobbot nyújt a sanyarú sorsúaknak, aki magában és maga körül is képes felépíteni Isten országát. Ő a képmására teremtet bennünket, életet adott, szabad akaratot, szívét és észét, hogy használjuk. Az emberi élet célja emberré válni. Tudni küzdeni azért, ami igazán fontos, tudni lemondani arról, ami értéktelen és szükségtelen és tudni adni másoknak, nem várva viszonzást, elismerést. Tenni mindenkor, s ezzel együtt beszélni is az igazságról. Boldog az, aki tenni tud, nem szavakkal büvéskedik, nem csak beszél, hanem bizonyít is. Neki minden pillanatot ajándék. Add Uram, hogy olyan emberek lehessünk, akik minden percben a Te igéd és tanításod szerint tudnak és akarnak élni. Valóban igaz módon.

Mindennapi kenyereinket
add meg nekünk ma!

Ferencz Csaba CSR
Nagyester

Winkler Márton CSR

Snell György atya

ANNUS SACERDOTALIS – A PAPSÁG ÉVE

„Serviam! Ez a kiáltás kifejezi a vágyat, hogy bűségesen „szolgálod”
Isten Egyházát, még vagyond, becsületed és életed árán is.”

Josemaría Escrivá: Út. (519).

ASzentatya 2009. június 19-én, Jézus Szentséges Szíve napján nyitotta meg Vianney Szent János (1786-1859) halálának 150. évfordulójához kapcsolódóan „Krisztus hűsége, a papok hűsége” mottóval a papságnak szentelt évet. Ezen jeles időszak, amely az év elteltével nemrég véget ért, ráirányította a világ figyelmét a papságra. Öröndetes ez a tény, hálásak lehetünk a Szentatya tettéért, megtisztelő és kitüntető figyelméért. A papság nagyszerű volta lelki haszon az emberiségnek. Manapság, mikor a Katolikus Egyházat, s azon belül a papság intézményét különösen agresszív támadások sorozata éri, egészen elképesztő bűnöket aggatva a védekezni képtelen papokra, nagy szükség volna a papság lényegének megértésére. Egy pap esetében a legfontosabb, hogy az emberek elismerjék, hogy hitelesen közvetíti az Evangéliumot. Két lábbal, erős hittel a szívében kell állnia a földön, egy eljövendő csodálatos világ hírnökeként. Alter Christus ő, a „másik Krisztus”, kinek szavából és tetteiből karizmatikus szeretet árad, erre tette fel életét, ezért választotta a szolgálatot. Boldog az, akit az Úr meghív, mert kegyelembe részesíti. Ez a kegyelem az, amely az életnek értelmet ad, hiszen az ember önmagában semmi, egyedül az isteni kegyelem emeli ki a nemlétből, hogy megszülethessen, és ez emeli ki a céltalan létezésből. Nincs annál csodálatosabb, mint rábízni magunkat Istenre. Jézus mondta, „Akinek van füle, hallja meg”. Aki hallja a hívó szót, nem kell attól félnie, hogy alkalmatlan lesz, hiszen az Úr szereti és meghívta magához. Nem a szép beszédek, a nagy szavak miatt lesz valaki jó pap. Assisi Szent Ferenc, Bőjte Csaba testvér sem szónoki beszédeiről híres. Egyszerű, de igaz, mélyről jövő, magvas gondolatokat adnak át: azt közvetítik, aki meghívta őket. Mindannyian elbizonytalanodunk

olykor, vajon jó úton járunk-e, Istennek tetsző életet élünk-e? Ez a papokra fokozottan igaz, de van válasz a kérdésre, csak megfelelő helyen kell keresni: jó úton járni annyi, mint Krisztus-közelben lenni. Ennek titka az imádságos lelkületben rejlik. Nincs félni való, nincsenek kétségeim, mert Krisztusból táplálkozom.

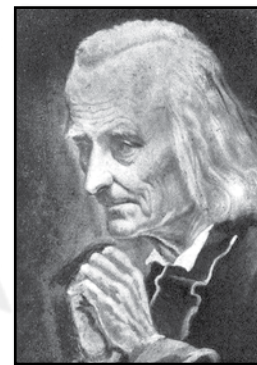
Magyarországon a katolikus papság tekintetében sajnos a jelenlegi helyzet nem kis aggodalomra ad okot, egyre kevesebben akarnak/mernek papnak állni. Idén összesen 19 papot szenteltek egyházi szolgálatra, ami döbbenetesen rossz arány: minden egyházmegyére csupán egy kis-pap jut. A fiatalok sokszor nincsenek tisztában önmagukkal, hivatástudatuk nem elég mély. Nem egy közülük kilép, otthagyja a szemináriumot, még felszentelése előtt. Régen, még az inséges idők dacára is más volt a jelentkezők hozzáállása. Napjainkban az ember nehezebben talál rá Istenre, nehezebben engedi közel magához. Sok a katekumen, a felnőtt megtérő, akikben még csak érik a hit. Itt egy mindkét oldalról megragadható problémához érkezünk. Egyre fogy a megfelelően lelkigondozottak száma, s egyre kevesebb a lelki gondozók – papok száma, akik féltő lelkiatyaként törődnek a pártfogoltjaikkal. A felelősség üzenete felett, amely megéri a lelkipásztort, nem lehet elsiklani. Ugyanakkor a hívek is felelősek papjukért. Azt szokták mondani: Minden közösségnek *ohyan papja* van, *amelyet* megérdemel. A híveknek segíteniük kell a papot, hallgatni rá és imádkozni érte. Szomorú, hogy sokan a paptól szolgáltatást, nem pedig szolgálatot várnak el. Pusztán pénzért elvégzendő munkára akarják „felbérlelni”, holott az áldás és a lelki vezetés – mint szolgálat és mint kötelesség – túlmutat az anyagiakon. Belülről fakad, szívből jön. Ehhez azonban megértés, elfogadás és türelem kell.

Az egyházi rend és a házasság rokon szentségek. Miképpen a férj és a feleség, úgy alkot egy teljes életet a tartó szeretetközösséget, egységet a pap összefonódása a Szentháromság Egy Istenével. Ez a kapcsolat karaktert ad az életnek. Irányt jelöl, megtart és lelkesít. Mindkét szentség egymásra van utalva, egymást segítik. Mindkettő célja – ahogy az emberi élet alapvető és végső célja – a boldogság megélése és átélése. A boldogság az imádságból és az Isten közelségből táplálkozik. Az apostolok látván Jézus elszántságát ezt kérték tőle: „Uram taníts minket imádkozni, mint ahogy János is tanította a tanítványait”. (Lk. 11, 1). Megkívánták az imát, az imádságos lelkületet. Isten az embert örök boldogságra hívta. A boldogság eléréséhez viszont meg kell ér-

tenünk az Úr szavait. „Akkor Péter vette át a szót: „Nézd, mi mindenünket elhagytuk, és követtünk téged. Mi lesz hát a jutalmunk?” Jézus így válaszolt: „Bizony mondom nektek, ti, akik követtetek, a megújulásakor, amikor az Emberfia dicsőséges trónjára ül, ti is ott ültök majd vele tizenkét trónon és ítélni fogtok Izrael tizenkét törzse fölött. Aki nevemért elhagyja otthonát, testvéreit, nővéreit, apját, anyját, feleségét, gyermekeit vagy a földjét, százannyit kap, s az örök élet lesz az öröksége.” (Mt. 19, 27-29). A lemondás, az Istennek ajánlott őszinte élet az igazi boldogság kulcsa, amely semmivel sem felcserélhető jutalomban részesíti az emberfiát.

Az ember test és lélek egysége. Hiába egészséges testileg, ha lelkileg maga alatt van. Mindez fordítva is igaz, a lelki kiegyensúlyozottság mit sem ér betegség, fizikai fájdalom esetén. Ilyenkor elesett és magányos az ember. Szenved. Nem szabad magára hagyni, lelkileg is törődni kell vele. Azért vagyunk mi, papok, az egyház szerény szolgálói, hogy segíthessünk. Rátaláljunk mindazokra, akik segítségre szorulnak, s engedjük, hogy minket is megtaláljanak. Mi emberek testi, fizikai igényeinket könnyebben tudjuk magunk számára teljesíteni, de a lelki igények nem elégíthetők ki pénzzel. Lelki ajándékokra van szükségünk. Ezek az ajándékok mind benne vannak az Evangéliumban. A szeretetet szétosztotta közöttünk az Úr, akinek szeretete megtestesült – megteremtette a világot, leküldte közenk saját fiát, Aki az emberiségért áldozta fel életét, hogy mi örökké élhessünk. Nyoma sincs önzésnek az Istenben, mi sem lehetünk önzők, hiszen Ő a saját képmására formált bennünket. Isten szeretete lakozik bennünk, amit hagyni kell kibontakozni.

Béke és szeretet, a boldog élet alappillérei. A béke legalább olyan lényeges, mint a szeretet. Nem csak a fegyvernagyhoz hozhat békét, az önmagában kevés. A belső béke az, ami igazán fontos, amely megnyugvást, önbizalmat, élni akarást ad. Istenkereső, szeretni tudó emberré formál. Megtalálni és megőrizni a belső békénket, ez az élet igazi feladata, s ez az, ami Isten nélkül lehetetlen, de a Vele való egyesülés, az elthphetetlen kötelék akarása minden percet teljessé tesz.

Vianney Szent János

A STEFANITA SZERETETSZOLGALAT HÍREI

Az árvízkárosultak javára 2010. június 22-én 350.000 forintos és kb. 200.000 forint értékű tárgyi adományt sikerült összegyűjtenünk, amit Greff László CSR és Fehér András CSR rendtársaink szállítottak

a helyszínre és adtak át az Edelényi Római Katolikus Plébániának, azon belül Kovács László címzetes esperes úrnak.

Nagy Magdolna CSR

URUNK, JÉZUS KRISZTUS SZENT TESTÉNEK ÉS VÉRÉNEK ÜNNEPE

Az úrnapi ünnep gyökerei a XIII. századig nyúlnak vissza. Az augusztinánus rendi apáca, Lüttichi Szent Julianna egy látomásában a teliholdat vélte fedezni, amelyből egy darabka hiányzott. A nővér ezt úgy értelmezte, hogy a Hold az egyházi élet jelképezi, amelyből valami hiányzik, ez pedig az Oltáriszentség, a mi Urunk Jézus Krisztus szent Testének és Vérének ünnepe. Az ünnepet majd két évtized múlva 1264. szeptember 8-án IV. Orbán pápa Transziturus bullájában hirdette ki. A bulla kiadásához nagyban hozzájárult a bolsonai csoda, amely 1263-ban, a bolsonai Szent Krisztina templomban, a prágai Péterként emlegetett, Rómába tartó zarándokok cseh pappal történt meg átváltoztatás közben. Amikor a szent szavakat kimondva „ez az én testem” és „ez az én vérem” Jézus Krisztust lehívta az oltárra, kétségek kezdtek gyötörni, hogy valóban Krisztus testvé és vérévé válik-e a kenyér és a bor. Ekkor a pap azt vette észre, hogy a megtört ostyából valóságos vércseppek hulltak alá a korpórára.

A Szentírás szavai szerint: „Én vagyok a mennyből alászállott élő kenyér. Aki e kenyérből eszik, örökké él. A kenyér, amelyet adok, a testem, a világ életéért.” Erre vita támadt a zsidók közt: „Hogy adhatja ez a testét eledelül?” Jézus ezt mondta rá: „Bizony, bizony, mondom nektek: Ha nem eszitek az Emberfia testét és nem isszátok a vérét, nem lesz élet bennetek. De aki eszi az én testemet, és issza az én véretem, annak örök élete van, s feltámasztom az utolsó napon. A testem ugyanis valóságos étel, s a vérem valóságos ital. Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, az bennem marad, én meg benne. Engem az élő Atya küldött, s általa élek. Így az is élni fog általam, aki engem eszik. Ez a mennyből alászállott kenyér nem olyan, mint az, amelyet atyáitok ettek és meghaltak. Aki ezt a kenyeret eszi, az örökké él.” (Jn. 6, 51-58). Ez a valóságos jelenlét megmarad, ezért őrizzük a Szentostyát a Tabernákulumban, és az örökmécses kioltatlan lángja jelzi, hogy Jézus itt van velünk. „S én veletek vagyok minden nap a világ végéig.” (Mt. 28, 20) A stefanita testvéri közösség ez évben is cím-

templomában, a Szent István Bazilikában vett részt Úrnapi ünnepén. A szentmisét Erdő Péter bíboros, prímás, esztergom-budapesti érsek mutatta be. Szentbeszédében kifejtette, a „legszentebb misztériumot” háromféle szempontból közelíthetjük meg. 1. Szemlélve, mint áldozatot a szentmisében: Krisztus a kereszttáldozata tudatában alapítja az Oltáriszentséget, amely az új szövetséget jelenti ember és Isten között. Ő a bárány, aki elveszi a világ bűneit, kinek vére sokakért kiontatik, a bűnök bocsánatára.

2. Szemlélve, mint lakomát a szentáldozásban: Krisztus az utolsó vacsorán, apostolai társaságában, Szent Lakomán alapította egyházát, a szeretet közösségét. Ezen a lakomán adta magát eledelül és italul. „Vegyétek és egyétek, ez az én testem...” „Igyatok ebből mindnyájan, mert ez az én vérem” – mondta. Azt akarta, hogy tanítványai, az Ő feláldozott testének és vérének lakomájában részesedjenek és így vele, és egymással egyetlen szent közösséget alkossanak. A szentáldozás életünk központi tényezője és erőforrása, ezért a bíboros főpásztor buzdította a híveket a gyakori szentáldozásra, sőt lehetőleg a napi áldozásra. Felhívta a figyelmet azonban arra, hogy szentáldozáshoz csak tiszta lélekkel járulhatunk, a megfelelő lelkiismeretvizsgálat után, bűneink megbánásával. 3. Szemlélve, mint szent jelenlétet az Oltáriszentség imáadásában: Az Oltáriszentségben Isten örök Igéje, a második isteni személy van jelen. Személyének titka minden elsőprő erővel jelenik meg az Oltáriszentség misztériumában. Az ő teste és az ő vére már itt a Földön, a kenyér és a bor színe alatt Istennek kijáró tiszteletet, imádatot érdemel. Krisztus szentségi jelenléte sugárzó erő, mely kihat az egész környezetre.

A 2010. június 6-i úrnapi szentmise asszisztenciájába két lovagtársunk kapcsolódott be, ezen kívül a körmenetben a hagyományoknak megfelelően, az Oltáriszentség fölül a baldachint lovagtársaink emelték. A Szent István Lovagrend készítette a bazilika déli oldal kapujában elhelyezett oltárt, a rendi színeknek megfelelő virágdíszítéssel. Valamennyi testvérünk mély áhítat-

SEGÍTSEN, HOGY SEGÍTHESSÜNK!

Kérjük támogassa Ön is a Stefanita Szeretetszolgálat munkáját. Felajánlásait az alábbi címre küldheti:

Stefanita Szeretetszolgálat Alapítvány
Cím: 1244 BP. Pf. 823
Számolás: Monor és vidéke
Takarékszövetkezet 65100149-11296067
Adószám: 18115453-1-41

Hálásan köszönjük a segítségét!

tal vett részt a szentmisén és a körmeneten. Egészen rendkívülivé tette az ünnepet, hogy a Szent István Bazilika a régi kincstár helyén szentségi kápolnát alakított ki, az Örök Imáadás helyéül, amelyet a bíboros főpásztor ezen a napon szentelt fel. Testvéri közösségünk tagjai a szertartást követően elzarándokoltak az Örök Imáadás kápolnába és déli imájukat itt mondták el közösen. Lelki élményekben gazdagodva, istengyermekek örömmel eltele tértünk haza otthonainkba.

Petrény Gábor CSR

IMÁDSÁG AZ EGYSÉGÉRT

Jézus egyik alkalommal azt mondta tanítványainak: „Ezt a parancsot adom nektek: szeressétek egymást!” (Jn. 15, 17.). Ennek a gondolatnak az alappillére volt Msgr. dr. Czirják Árpád pápai preláthus, örkanonok, kolozsvári nyugalmazott plébános beszéde, melyet a Belvárosi Főplébániatemplomban mondott el, a 2004. december 5-i népszavazás ötödik évfordulója alkalmából tartott emlékmiséen. Kitért rá: mi magyarok Európa letehetősebb nemzete voltunk és lehetnénk, ha követnénk Jézus tanítását és nem a békétlenséget, hanem az összefogást választanánk. A Teremtő arra is minket választott, hogy megvédjük a kontinenst a törökkel szemben, a kereszténység számára.

A Szent István Lovagrend és a Szuverén Máltai Lovagrend által szervezett emlékmiséen beszédet mondott Simicskó István a KDNP részéről, és Németh Zsolt fideszes politikus, mint a külügyi bizottság elnöke. A misén Czirják Árpád preláthus úr felkérésére kolozsvári énekművészek is közreműködtek, akikről máltai testvéreink gondoskodtak és adtak fogadást tiszteletükre a Budai Várban.

Demeter Vilmos CSR

A CSÍKSOMLYÓI BÚCSÚ

„A zarándoklásra sosem rossz idő, legfennebb gyenge ember”

(Csíki mondás)

A székelyek, a kelet-erdélyi és a csángó magyarok Pünkösdkor - évszázadok óta - elzarándokolnak Szűz Mária kegyzsobrához és ünnepi misén vesznek részt. A csíksomlyói búcsú mára túlnőtt múltján, ugyanis ekkor nemcsak Erdélyből, hanem a világ minden tájáról érkeznek magyarok több tízezres, százezres létszámban, hogy kifejezzék összetartozásukat. Csíksomlyó az a hely, ahol a kereszténység és a magyarság a legszervezettebben összekapcsolódik. Ugyanakkor nem szabad elfelejteni, hogy a búcsú zarándoklat, történelmi múltjához hűen, egy vallási cselekmény, amely szent napokon a zarándoklók az Isten imádságát, a boldogságos Szűz Mária tiszteletét tartják szem előtt.

A csíksomlyói búcsú története 1444-ig nyúlik vissza, amikor IV. Jenő pápa körlevelében buzdítja a híveket, hogy a ferencesek segítségére legyenek a templomépítésben. Az elvégzett munkáért cserébe búcsút engedélyezett. A székely nép Mária-kultusza azonban valószínűleg régebbi időig megy vissza, a „Napbaöltözött Asszony” (lat. Mulier Amicta Sole) már a kereszténység felvétele óta a nép fő pártfogója és imáinak tárgya lehetett. A levélben a pápa is megemlíti, hogy a hívek nagy sokasága szokott összejönni ájtatosságnak okából és gyakorta nem szűnik meg Máriát tisztelni. A búcsújárás 1567-ben vett új fordulatot, amikor János Zsigmond erdélyi fejedelem fegyverrel jött, hogy a csíki, gyergyói és kászonai székelyeket az új hitre térítse. A nép azonban István gyergyóalfalui plébános vezetésével, fegyverrel üzte el a protestáns sereget. A csata alatt (Hargita - Tolvajos tető, május 15.) az asszonyok és gyermekek a templomban imádkoztak és a győztes sereg lobogóit nyírfágakkal ékesítve vonult le a Hargitáról.

A templomban maradtak pedig eléjük mentek és együtt adtak hálát Istennek a győzelemért. A zarándoklat többnapos, melynek időtartamát a távolság is befolyásolta, hiszen a kereszthaljak gyalogsszerrel érkeznek. A hívők pünkösdszombatra értek Csíksomlyóra, majd ünnepi misén vettek részt. Az éjszaka virrasztással telik. Másnap, pünkösdszombatra ér véget a zarándoklat. A hagyományok részben megmaradtak, részben eltűntek. Az egyik legérdekesebb, most is élő szokás, a pünkösdszombati bevonulás. A két Somlyó-hegy közé érkező tömeg szigorú hierarchia szerint vonul be, amelynek a sorrendje a következő: Gyergyó, Felcsík, Alcsík, Felsőnyárad mente, Sóvidék, Maros mente, Háromszék, Brassó és környéke, gyimesi csángók, moldvai magyarok.

A kereszthaljak, vagyis a kereszt alatt vonuló hívők valószínűleg a székelyek ősi hierarchiáját őrizték meg. A hegyet a Salvator (Üdvözítő) kápolna áll. Ezt azért építették ide, mert az 1734-ben kelt felirat szerint „Ezen a helyen látott az égből lebecsátatni lajtorja és itten csodálatos processziórárok énekszót hallattak...” Előtte a nagy kereszt felirat örökíti meg az István pap által Csíksomlyón vezetett első zarándoklatot.

A Szent István Lovagrend újjáalakulása

óta (1993) kisebb vagy nagyobb létszámú delegációval, de mindig részt vett a búcsún, és elsődleges céljának tartja a búcsújárás vallási szerepének megőrzését közösségi szinten is, hogy a megfelelő magatartással őseink hitét folytathassuk és megtarthassuk, és méltó örökösei legyünk a búcsú hagyományainak.

Norák György CSR

„SZÁMÍTHATOK RÁD ISTENEM ?”

Számíthatok rád istenem? Úgy vágyom közeledre, dideregve csak bevessebb a szerelmek szerelmé!

(Piliszkó János: Panasz)

Az idézett verssorokra a Rend részéről egyértelmű az igen válasz, mert a mi Urunk feláldozta magát értünk, az emberiségért és feltámadt. Rendünk ez évi lelkigyakorlatának első helyszíne, a korábbi évekhez hasonlóan az érdi ciszteri monostor. Hankovszky Béla tábori lelkész atya, a lelkigyakorlat vezetője kiemelte, az Öszösvetség ismerete nagyon fontos, mert belőle gyökerezik az Újszövetség, de eltérően a „haragos” Istentől, az Újszövetség Istene feltétel nélkül szeret minket. A katolikus hit alapján Isten üdvösségre teremtett bennünket, és a szabad akartunkon múlik, hogy sikerül-e ezt elérnünk. Jézus Isten kinyilatkoztatása és ezt a Szentírásból ismerhetjük meg, de csak akkor, ha életünkben ezt folyamatosan tanulmányozzuk. A mi Istenünk személyes, van neve és arca, megszólíthatjuk, perlekedhetünk vele, ezáltal Ő is kiszolgáltatottá válik. A Szentírás olvasásakor, lehet, hogy nem értünk meg mindent, de ez átmossa lelkünket, és azáltal hogy hirdetjük, folyamatosan meg is értjük. A Szentírás szövege sugalmazott (Istentől való), nem kinyilatkoztatott. Az allegorikus fogalmaknak van morális és hitre vonatkozó oldala (Szentháromság), illetve útmutatása, hogy miben reménykedjünk (üdvösség). Nekünk Lovagoknak a hit hősies gyakorlása nagyon fontos és a Szentírás akkor válik igazán Isten ígéjévé ezen tevékenységünkben, ha ezt közösen értelmezzük, és e szerint cselekszünk. Ugyanakkor egyénileg is fontos saját életünk áldozatainak bemutatása napi cselekedeteink révén, úgy szolgálni az embert, hogy Isten képmását lássuk benne. Törekedjünk lovagként hirdetni az evangéliumot, felismerve az idők jeleit, erényesnek lenni a mindennapokban. Kérjünk áldást a hitetlenekre, szeretve őket és igyekezzünk megmutatni az Istenhez vezető utat.

Norák György CSR

Stefanita Krónika

A Szent István Lovagrend (Cruciferi Sancti Stephani Regis) lapja

ISSN 2060-9906

II. évfolyam, 1. szám. Alapítás éve: 2009. A kiadásért felel: Dr. Ferencz Csaba CSR, a Szent István Lovagrend Nagymestere. Szerkeszti és kiadja: Szent István Lovagrend. Honlap: www.communio.hu/stefanitalovagrend. E-mail: stefanitalovagrend@freestart.hu. Felelős szerkesztő: Winkler Márton CSR. Nyomdai előkészítés: Bacsó Tamás. Nyomdai munkák: O Pont Bt. Ügyvezető: Győri Énok. A Szent István Lovagrend címe: H-1014 Budapest, I. Úri u. 49. Telefon: +36-1-355-27-76. Bankszámlaszám: Magyarországi Volksbank Rt., 14100000-34297249-01000005